

Der er et andet Punkt, hvor jeg maa nære nogen Betænkelighed overfor de foreslaede Bestemmelser, det er med Hensyn til Indskrænkningen af Stillingerne i 3die Lønningsklasse. De Krav, der nu stilles til en Mand, der ansættes i Udenrigstjenesten, er meget store. Han skal være vel inde i Danmarks økonomiske og politiske Forhold, han skal kunne fremmede Sprog, han skal enten gennem Embedseksamen eller paa anden Maade have dokumenteret særlige Evner, han skal have Evne til at omgaas Folk og skal i det hele taget være noget af et Universalinstrument. Naar man nu stiller disse Krav til Udenrigstjenesten som en Kvalitetstjeneste, hvad jeg finder absolut rigtigt og paakrævet, ligger det nær at spørge, hvorledes Fremtidsmulighederne da stiller sig for disse Tjenestemænd.

Her synes jeg, at det, for at drage de nødvendige kvalificerede Personer ind i Tjenesten og bevare dem i Tjenesten — og det vil unægtelig blive det praktiske Spørgsmaal i de kommende Aar —, er nødvendigt at give de paagældende Mulighed for i hvert Fald at kunne naa frem til 3die Lønningsklasse, d. v. s. en Konsulpost, en Kontorchefstilling eller en Stilling som I. Legationssekretær. Det kan vel neppe kaldes et urimeligt Ønske hos de yngre Tjenestemænd at have Muligheden for ikke at dø som Fuldmægtig eller Sekretær. Derfor beklager jeg, at Lovforslaget nu begrænser Stillingerne i 3die Lønningsklasse med 5 i Forhold til Ministeriets oprindelige Forslag, hvorefter der var omtrent lige mange Stillinger i 1ste, 2den og 3die Lønningsklasse paa den ene Side og 4de og 5te Lønningsklasse paa den anden Side.

Saaledes som Lovforslaget nu er affattet, forholder Antallet af Stillingerne i 1ste—3die Lønningsklasse sig til Antallet af Stillinger i 4de—5te Lønningsklasse som omtrent 2 til 3, hvilket vil sige, at et ikke ringe Antal Tjenestemænd aldrig vil kunne naa ud over 4de Lønningsklasse. Dette virker saa meget grellere i Øjeblikket, som Forholdene naturligvis paa Grund af de mange Udnævnelser i 1921 er særlig uheldige for de unge. Eksempelvis kan jeg anføre, at Gennemsnitsalderen i 1ste Lønningsklasse er omtrent 54, i 2den Lønningsklasse omtrent 46, i 3die Lønningsklasse omtrent 44, i 4de omtrent 36 og i 5te Lønningsklasse omtrent 32. Det er ikke svært at regne ud, at kun enkelte af de nuværende Fuldmægtige og Sekretærer, og først naar de er naaet op til 50 Aars Alderen, har Udsigt til at naa frem til mere selvstændige Stillinger.

Skulde Erfaringerne vise, at disse For-

hold tvinger kvalificerede Personer ud af Udenrigstjenesten eller hindrer denne i at opnaa fornøden Tilgang af saadanne, maa jeg paa egne og Efterfølgeres Vegne forbeholde mig Ret for Udenrigsministeriet til senere ad Lovgivningens Vej at søge dette Forhold ændret i mere tilfredsstillende Retning.

Meget maa jeg beklage Udvalgets Forslag om at nedlægge Stillingen som Raadgiver i Folkeret fra Marts 1929. Jeg modtager dette Forslag i den Overbevisning — og heri er jeg bestyrket af Udtalelser fra visse Sider i Udvalget —, at der inden da vil blive sørget for, at Udenrigsministeriet bevarer Stillingen som Raadgiver i Folkeret, ikke alene fordi den beklædes af den Mand, som nu har den, og som efter min og mine Forgængeres Mening har Evner af særlig stor Værdi, men ogsaa fordi en saadan Stilling er afgørende nødvendig. En saadan Raadgiver i Folkeret findes omtrent i alle fremmede Udenrigsministerier, og de allerfleste Steder er det fast ansatte Tjenestemænd, der lønnes og rangerer lige med Ministeriets Generaldirektører eller andre, der er øverste Ledere.

Dette er ogsaa naturligt, naar man tager denne Stillings ansvarsfulde Karakter i Betragtning saavel som den store Uddannelse, som dette Hverv i Nutiden kræver. Jeg behøver kun at nævne, at der i de store Landes Udenrigsministerier, som f. Eks. i England og i Frankrig, sidder Mænd af højeste Kvalitet, i England saaledes Sir Cecil Hurst, i Frankrig Fromageot, der indtager ledende Stillinger indenfor Ministerierne. Men i Lande af tilsvarende Størrelse som vort findes ogsaa disse Stillinger, i det hollandske Udenrigsministerium har de det, i det belgiske ligeledes, ja endog med et særlig stort Kontor. I Norge har man netop nu oprettet en saadan Stilling, der beklædes af Dr. Frede Castberg, der rangerer lige med Afdelingscheferne. I Sverige har jo tidligere Baron Marks von Würtemberg for en Del været Raadgiver i Folkeret, og efter at Undén ikke er Udenrigsminister længere, er han atter blevet Raadgiver i Folkeret i det svenske Udenrigsministerium; medens han var Minister, havde han en Stedfortræder. I Finland er det paa samme Maade, og jeg kunde fortsætte med Rækken.

Naar jeg holder paa dette, er det, fordi jeg er saa helt uenig i den Opfattelse, som Administrationskommissionen har, og som Udvalgets ærede Ordfører gjorde sig til Tolk for, idet jeg mener, at denne Stilling som Raadgiver i Folkeret maa være